

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Bölcskei Zsolt és Társa Ügyvédi Iroda (**fél címe.**, ügyintéző: dr. Bölcskei Zsolt ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe.) felperesnek, a Kamarás Géza Ügyvédi Iroda (**fél címe.**, ügyintéző: dr. Kamarás Géza ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve(felperes címe.) I. rendű, a III.rendű alperes neve... (**fél címe**) által képviselt III.rendű alperes neveIII. rendű alperesek ellen élettársi vagyonszövetség megszüntetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. október 28. napján meghozott 25.P.20.566/2014/33. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltségek vonatkozásában részben megváltoztatja, és az I. rendű alperes kereseti illeték-viselési kötelezettségét 586.900 (Ötszáznyolcvanhatezer- kilencszáz) forintba felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróságnak a perköltségek körében hozott rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 331.734 (Háromszázharmincegyezer-hétszázharmincnégy) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyi hatóság külön felhívására 859.800 (Nyolcszázötvenkilencezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes 2007 júniusában (helyesen júliusában) élettársi életközösséget létesítettek, mely 2009 februárjáig állt fenn. Ezt követően a perbeli ... hrsz. alatt felvett, természetben ... szám alatti ingatlant (későbbiekben: perbeli ingatlan) közösen használták, míg onnan a felperes 2009 decemberében elköltözött. A felperes távozását követően az I. rendű alperes lecserélte a zárat, megakadályozva a felperesi ingatlan-használatot.

A perbeli 69,24 m² területű társasházi lakásnak a felek által 50-50% arányban történő megvásárlására a 2007. február 1-jén kelt ingatlan-adásvételi szerződéssel került sor. A lakás vételára 17.000.000 forint volt, melyből 7.500.000 forint a felperes különvagyont képező ... szám alatti lakás vételárából, 900.000 forint I. rendű alperesi kizárólagos vagyoni hozzájárulásként igényelt szociálpolitikai kedvezményből, és további 8.600.000 forint, a felek által közösen igényelt,

az ... Banktól felvett CHF alapú hitelből származott. A felek a felperes elköltözéséig közösen törlesztettek a bank felé, ezt követően 2010. január 1-től 2011. december 31-ig kizárólag az I. rendű alperes tett eleget a hitel-visszafizetési kötelezettségnek, melynek keretében mindösszesen 1.413.784 forintot teljesített. Ilyen előzmények után a felperes 10.203.000 forintos végtörlesztésével szűnt meg a hitel-jogviszony.

A perrel érintett ... szám alatti lakás beköltözhető forgalmi értéke 16.450.000 forint, míg a havi használati díja a peresített időszakban 82.000-83.000 forintot tett ki. A felperes és az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során a bíróság által is jóváhagyott egyezséget kötöttek a közszerzeményű ingóságaik megosztása tárgyában. A határozatban rögzítést nyert a felek életközösségének kezdő és befejező időpontja is.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az ingatlannak mindösszesen 72/100-ad tulajdoni illetőségét élettársi közös vagyon jogcímén megszerezte és a közös tulajdon megszüntetése körében jogosítsa fel a magához váltásra azzal, hogy a 10.203.000 forintos végtörlesztést is számolja el. Kérte a többlet-tulajdoni igényének a földhivatali átvezetését is. Másodlagosan hozzájárult, hogy az I. rendű alperes váltsa magához az ő tulajdoni illetőségét. Többlethasználati díj-igényt is érvényesített az I. rendű alperessel szemben a keresetlevél benyújtásának időpontjától arra hivatkozással, hogy az ingatlan használatától a felperes elzárta. Erre nézve kamatot is igényelt.

Az I. rendű alperes a felperesi tulajdoni igényt mindösszesen 67/100-ad arányban elismerte, mely nyilatkozatát utóbb módosította, az e körben benyújtott keresetet vitatta. A közös tulajdon megszüntetését nem ellenezte, azzal, hogy elsődlegesen a feljogosítását kérte a felperes illetőségének a magához váltására. Vitatta a többlethasználati díj-igény jogalapját és összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy a felperes a ... hrsz. alatti lakás tulajdonjogának az egészhez viszonyított 69/100-ad tulajdoni illetőségét élettársi közös vagyon jogcímén megszerezte, mely az I. rendű alperes illetőségét 31/100-ra módosítja.

A közös tulajdon megszüntetése körében kötelezte az I. rendű alperes, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 15.744.000. forintot.

Úgy rendelkezett, hogy a megváltási ár teljes kifizetésének igazolását követően keresi meg a ... Járási Földhivaltal a jogváltás átvezetésével. Az ingatlanügyi hatósági megkeresést a felperes és az I. rendű alperes részletes adataival foganatosította. Kötelezte az I. rendű alperest 2012. január 1-től 2015. október 31. napjáig lejárt mindösszesen 2.626.000 forint többlethasználati díj, valamint ennek 2013. december 1-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű törvényes kamata 15 nap alatt felperesnek történő megfizetésére.

A felperest és az I. rendű alperest személyenként 492.687 forint elsőfokú eljárási illeték viselésére kötelezte. Ezen túlmenően az I. rendű alperest kötelezte, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 64.799 forint részperkölséget, valamint a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatalának 123.726 forint állam által előlegezett szakértői díjat, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, míg a III. rendű alperest ítéleti rendelkezéseinek a tűrésére kötelezte.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy az eljárás során a felperes sikerrel bizonyította, hogy a kizárólagos tulajdonát képező lakás vételárából 7.500.000 forint a perbeli ingatlan megvásárlására került felhasználásra, míg ugyanezen a címen az I. rendű alperes a 900.000 forint szociálpolitikai kedvezményre hivatkozott eredményesen. Ezen túlmenően azonban – a felperes vitatásával szemben – az általa állított további kizárólagos vagyoni hozzájárulását nem tudta az eljárás során megfelelően

bizonyítani az I. rendű alperes.

Igazoltnak találta, hogy a felperes 10.203.000 forint végtörlesztést teljesített a hitelező bank felé, az I. rendű alperes által az életközösség megszakadása után egyedül fizetett törlesztések összegét 1.413.784 forintban látta megállapíthatónak.

Figyelemmel a felek kizárólagos vagyoni hozzájárulásának eltérő összegére, 69/100-ad arányban helyt adott a felperes kereseti kérelmében foglaltaknak és a bejegyzett tulajdoni hányadoktól eltérően határozta meg azt.

Kiemelte, hogy a felek elfogadták a perbeli lakás ítélethozatalkor fennálló forgalmi értékeként az igazságügyi szakértői véleményben megállapított 16.450.000 forintot, és a közös tulajdon megszüntetésének a módjáról is az egyező nyilatkozatuk szerint határozott. A felperesi illetőség magához váltására az I. rendű alperest jogosította fel, míg a többlethasználati díj körében is alaposnak vélte a felperes keresetének jogalapját, ugyanis megállapítható volt, hogy ugyan a lakásból önként távozott el, azonban az sem kétséges, hogy az I. rendű alperes meggátolta a lakás használatában, melynek következménye, hogy középídő arányos kamattal növelt használati díjat köteles fizetni a tulajdonostársra részére.

A kereset tárgyát alapvetően közös tulajdon megszüntetéseként értékelve a felmerült készkiadásoknak a megosztása mellett úgy rendelkezett, hogy mindegyik fél viseli a perben felmerült költségeit. Ettől eltérő döntést a szakértői díj viselését illetően hozott, mivel a felperes kérelme túlnyomó részben alaposnak bizonyult a többlethasználati díjra nézve.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként kérte, hogy a perbeli ingatlanban megszerzett 50/100 tulajdoni illetősége figyelembevételével 8.805.781 forint megváltási ár ellenében jogosítsa fel a bíróság az ingatlan 1/2-ed részének a magához váltására. Vitatta a többlethasználati díj jogalapját, a kölcsön-kötelemből eredő elszámolást és a perköltségről szóló rendelkezéseket is.

Jogorvoslati kérelme indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben iratellenes, részben a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, amikor figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes az általa hivatkozott kizárólagos vagyoni beruházás körében állított ... utcai ingatlanával kapcsolatban adásvételi szerződést kötött, azonban az ügylettől elállt és az eredeti állapot helyreállítása körében visszafizette az általa korábban felvett vételárat, ebből pedig az adódik, hogy 2007. február 1-jén, a perbeli ingatlan megvásárlásakor kizárólagos vagyonnal nem rendelkezhetett. Sérelmezte, hogy elfogadható indok nélkül nem találta bizonyítottnak az elsőfokú bíróság a részéről állított 5.000.000 forintos kizárólagos vagyoni hozzájárulást.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül jelölte meg az élettársi életközösség kezdetének és befejezésének időpontját. Azért sem találta elfogadhatónak az elsőfokú bíróság indokait, mivel az figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes az eljárás során az általa felhozottakat többször változtatta, míg ő az eljárás során következetes előadásokat tett.

További sérelme volt, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegelési tevékenységét jogszabályba ütközően végezte, hiszen releváns tanúnyilatkozatokkal és okiratokkal ellentétes megállapításokat tett. Nem indokolta határozatát abban a körben sem, hogy egyes bizonyítékokat miért rekesztett ki a döntéshozatalnál. E körben nyomatékkal hivatkozott a kizárólagos vagyoni hozzájárulásával kapcsolatos tanúelőadásokra. Vitatta az elsőfokú bíróság ítélete 4. oldalának 1. és 3. bekezdésében foglaltakat, azt, hogy a felperessel azonos előadást tett volna. A hiteltörlesztéssel kapcsolatos különvagyoni befizetéseit ugyanis 1.413.784 forint helyett, 1.962.784 forintban látta igazoltnak, mely utóbbi összeget maradéktalanul bizonyított a folyószámla-kivonatok becsatolásával. Annak megállapítását, miszerint nem igazolta a befizetéseket, felháborítónak tartotta. Hiányolta, hogy az indokolás nem tartalmazza a elsőfokú bíróság által végzett számítások levezetését sem. Nem tudható

az sem, hogy a 17.000.000 forintos ingatlan-vételárát mely kalkulációnál vette figyelembe az elsőfokú bíróság. Álláspontja volt, hogy a felperes az eljárás során olyan kereseti kérelmet sem nyújtott be, mely érdemben értékelhető lett volna.

A többlethasználati díj körében megismételte az elsőfokú eljárás során előadottakat, mely érvei között kiemelten hangsúlyozta, hogy a ... Városi Bíróság jogerősen megállapította a felperes bűnösségét a terhére elkövetett testi sértést illetően. Ilyen előzmények után pedig egyértelmű, hogy le kellett cserélnie a zárat. Előadta, hogy a lakás egyik szobáját használja ténylegesen, mely ugyancsak megalapozatlanná teszi a többlethasználati díj körében hozott döntést. Vitatta, hogy az életközösség megszakadását követően általa eszközölt beruházások pusztán állagfenntartóak lettek volna, azokat – a szakértői vélemény megállapításaira utalva – értéknövelőnek tekintette, melyet a használati díj mértékénél megalapozatlanul hagyott figyelmen kívül az elsőfokú bíróság.

A perköltség körében hozott rendelkezést is jogellenesnek találta, ugyanis az elsőfokú bíróság által kalkulált 123.726 forint semmilyen számítás útján nem lehet helyes. Jogorvosalti kérelmében személyes illetékfeljegyzési jog kedvezmény engedélyezését is kérte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokainál fogva történő helybenhagyására irányult.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem nyújtott be.

Kiegészíti az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú adatokból azzal, hogy a felperes kizárólagos vagyoni hozzájárulásaként a ... számú bankszámlájáról a perbeli ingatlan vételárának ellentételezésére 5.800.000 forintos vételár-részlet teljesítésére került sor 2007. február 12. napján a beruházó, értékesítő ... Kft.-nek a ... Takarékszövetkezethozott ... számú bankszámlájára.

Szintén az eladó cég bankszámlájára került átutalásra a hitelező banktól a felperes és az I. rendű alperes által igényelt kiegészítő kamattámogatásos hitelből 4.400.000 forint 2007. február 26. napján. Ugyanekkor került a cég számláján jóváírásra a szerződéskötéskor a szintén a felperes kizárólagos vagyoni hozzájárulásaként, foglaló jogcímén teljesített 1.700.000 forint is.

A ... Kft. számlaforgalmának kimutatása szerint a perbeli ingatlan-adásvételi szerződés megkötésének időpontjában (2007. február 1.), illetőleg 2007. január 31-től 2007. február 6-ig a cég számláján nem volt számlaforgalom (I/21. irat).

Kiegészíti a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú adatokból azzal is, hogy a felperes – jogi képviselője útján – a 2011. július 18. napján kelt levelében kérte a perbeli ingatlan lakáskulcsának az átadását, melyet az I. rendű alperes a válaszlevelében megtagadott. (II/13. irat melléklete)

A kiegészített tényállás alapján az I. rendű alperes fellebbezése a per fő tárgya tekintetében alaptalan, míg a perköltségviselés körében kisebb részben alapos.

Az I. rendű alperes jogorvoslati kérelme a közös tulajdon megszüntetésének módját kivéve az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezésének egészét érintette a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (későbbiekben: Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján, ezért azt a másodfokú bíróság – a többlethasználati díjra és a perköltségre is kiterjedően – a fellebbezés terjedelmével egyezően vizsgálta.

A Pp. 229. § (1) bekezdése szerint jogerőre emelkedett a felperesi keresetet kisebb részben elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés, továbbá nem vitatott a felperesi többlet-tulajdonszerzésnek az elsőfokú

bíróság által megállapított jogcíme sem.

A perbeli jogvita legfőbb tárgya a felperes keresetének az eltérő tulajdoni arányok megszerzésére vonatkozó része volt.

Mindenek előtt rögzíti az ítéletábra, hogy helyesen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes perben tett nyilatkozatainak, tényállításainak megváltoztatására, arra, hogy az ellenkérelmét a perben több alkalommal módosította.

Az elsőfokú tárgyalás berekesztése előtt közvetlenül csatolt 28., 30. és 31. szám alatti három ellenkérelme mind más-más tartalmú.

Az I. rendű alperes a 2012. május 23. napján megtartott tárgyaláson tett, személyes meghallgatása alkalmával azt nyilatkozta, (16. számú jkv. 4. old.) hogy a perbeli ingatlan 17.000.000 forintos vételárához 7.500.000 forint készpénz befizetésére került sor az eladó részére, melyet mindkettőjük részéről külön-külön nyújtott 3.750.000 – 3.750.000 forint saját vagyoni hozzájárulással közösen teljesítettek.

Előadta, hogy részéről a hozzájárulás forrása az volt, hogy a nagyszülőjét ápolta és egy ízben ezért 5.000.000 forintos ellentételezésben részesült a családjától.

Miután a felek indítványára az elsőfokú bíróság beszerezte a perbeli ingatlan eladójának a ... Kft.-nek a peresített időszakra vonatkozó számlaforgalmát – mely alapján a fentiek szerint a tényállás is kiegészítést nyert – az azt követő tárgyaláson az I. rendű alperes elismerte a felperesnek az 5.800.000 forintos kizárólagos vagyoni hozzájárulását, és ennek következményeként azt is, hogy az ingatlan 67/100-ad részét szerezte meg, – mely nyilatkozatát a 2014. november 5. napján megtartott tárgyaláson is megismételt (II/11. jkv. 2. old.)

A 2015. július 2. napján csatolt előkészítő iratában az I. rendű alperes – a korábbi nyilatkozataitól eltérően – a 900.000 forintos szociálpolitikai kedvezmény elszámolását indítványozta azzal, hogy változatlanul elismeri a felperes 67/100-ad arányú megszerzését.

A négy nap múlva – 2015. július 6-án – benyújtott iratában a korábbiakkal ellentétben már azt állította, hogy az 5.800.000 forintos vételárrészlet megfizetése közösen történt, ami a perbeli ingatlannal kapcsolatos megszerzés tényleges arányát a javára előnyösebb 526/1000-ad – 474/1000-ed részre változtatta – a kizárólagos vagyoni hozzájárulásaként elszámolandó 900.000 forint figyelembevételével.

A 2015. augusztus 13-án csatolt pontosított ellenkérelme szerint nem vitatott tény, hogy a felperes 10.203.000 forint megfizetésével tehermentesítette a perbeli ingatlant, ezért mégis az ingatlan-nyilvántartási állapottal egyező 1/2-ed, 1/2-ed a megszerzésük tényleges aránya is.

Mindezekkel szemben a felperes a peres eljárás során következetesen azt adta elő, hogy a perbeli ingatlan 17.000.000 forintos vételárából 7.500.000 forint a saját korábbi tulajdonát képező ... ingatlanának az értékesítéséből származó vételár felhasználásával történt. Kiemelte, hogy a 2007. február 1-jei szerződés-kötéskor már rendelkezésére állt az eladott lakásának a teljes vételára, ezért az 1.700.000 forintos foglalót is a saját vagyona terhére biztosította. (Keresetlevél, 28. jkv. 5. oldal.)

A fenti nyilatkozatok ismeretében érthetetlen az I. rendű alperesnek azon fellebbezési hivatkozása, miszerint a felperesi tényelőadások változtak az eljárás során az ő következetes ellenkérelméhez képest.

Az I. rendű alperes a tényelődadásainak, és ennek függvényében az érdemi ellenkérelmének a módosítását eleinte a peren kívüli egyezség megkötésének a reményével indokolta, majd a felperesi végtörlesztés okán látott lehetőséget a tulajdonjog megállapítása iránti felperesi kereset túlnyomórészbéli elismerésére.

Azonban az I. rendű alperes tényelődadásának megváltoztatására vonatkozó indokolása nem fogadható el, elsősorban azért, mert az irányadó bírói gyakorlat következetes abban, hogy a közösen igényelt és a közös vagyona fordított hitelnek az életközösség megszakadását követően valamelyik fél részéről a kizárólagos vagyona terhére történő megfizetése nem keletkeztet az adott ingatlanon többlet-tulajdoni, pusztán csak megtérítési igényt. (Kúria Pfv.II.21.754/2012/4.)

Ugyanakkor az I. rendű alperes nem csak arra vonatkozóan tett eltérő előadást, hogy milyen arányú jogszerzés következett be ténylegesen a perbeli ingatlanon, hanem arra is, hogy a saját, avagy a felperes pénzét használták fel a közös ingatlan vételárának a kiegyenlítésére, ami nem jogi kategória, hanem hétköznapi körülményekre vonatkozó tényállítás, amelynek a megtételéhez különösebb megfontolás vagy jogi ismeret sem szükséges; nyilvánvaló azonban, hogy az eltérő tartalmú tényállításokból csak az egyik lehet valós.

A másodfokú bíróság annak is jelentőséget tulajdonított az alperesi nyilatkozatok változtatását illetően, hogy az I. rendű alperes az eljárás során mindvégig jogi képvisellel rendelkezett.

Az I. rendű alperes ténybeli előadásának, illetve azok visszavonásának a bizonyítás szempontjából van jelentősége. A Pp. 163. § (2) bekezdése tartalmazza az ún. egyszerűbben bizonyítandó tényekre vonatkozó speciális szabályként azt, hogy a bíróság az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező vagy az egyik félnek a másik által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merült fel.

Perbeli beismerésnek a félnek a bíróság előtt tett azon kijelentése minősül, miszerint az ellenérdekű fél részéről állított tények valóságát elfogadja. A beismerés tehát jogi természetét tekintve tényállításnak, tudomáskijelentésnek minősül és annak az eljárásjogi joghatása az, hogy a perbeli ellenfél által beismert tényeket a bíróság a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján további bizonyítás nélkül is valónak fogadhatja el, ha azok tekintetében kételye nem merül fel. Kétely esetén pedig azokat nem a hivatkozott törvényhely speciális, hanem a bizonyítási teher Pp. 164. § (1) bekezdésének általános szabálya szerint ítéli meg.

A Pp. nem tartalmaz olyan korlátozást, amely a perbeli tényállítások módosításának, illetőleg a beismerés visszavonásának a lehetőségét kizárná vagy korlátozná. Egységes ezért az ítélkezési gyakorlat abban, hogy a perbeli beismerés a per során bármikor visszavonható és visszavonásának az eljárásjogi jogkövetkezménye az, hogy a bíróság mérlegelés útján dönt abban, hogy

1. a visszavont beismerésre is alkalmazhatónak tartja a Pp. 163. § (2) bekezdésében foglaltakat; vagy
2. a bizonyítási terhet átfordítja és a beismerést visszavonó felet kötelezi a vele szemben állított tények fenn nem állásának a bizonyítására; vagy
3. ha a tényelődadás módosításának a fél kellő indokát és magyarázatát adta, a bizonyítékok értékelését az általános szabályok szerint végzi el. (Kúria Pfv.II.20.773/2012/14.)

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes tényelődadásainak módosítását megelőzően a peres felek személyes meghallgatása után nyújtott tájékoztatást a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltak szerint arról, hogy a felperest és az I. rendű alperest terheli annak bizonyítása, hogy rendelkeztek magánvagyonnal, és hogy azt mire fordították. (I/16. jkv. 7. old. 2., 3. bek.)

Utóbb az alperesi tényállítások és ellenkérelem változtatását követően ugyanerre nézve nem

hangzott el ismételt bírói kioktatás, csupán az I. rendű alperes által mindvégig vitatott 1.700.000 forintos foglalóról tájékoztatta az elsőfokú bíróság a feleket a 2013. május 10. napján megtartott tárgyaláson arról, hogy a felperes terhére és érdekkörébe esik annak megfelelő igazolása, hogy azt is az eladott IV. kerületi lakás vételárából teljesítette.

Érdemi döntéséből kitűnően az elsőfokú bíróság igazoltnak találta a felperes által a keresetében is hivatkozott 7.500.000 forintos kizárólagos vagyoni hozzájárulásának a perbeli ingatlan megvásárlására fordítását a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján. E körben azonban a fellebbezéssel támadott ítélet 4. oldalának 1. bekezdésében – részletesebb indokolás nélkül – pusztán megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a vagyoni jogi perben sikerrel bizonyított, míg az ítélet 5. oldal 7. bekezdésében arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. rendű alperes ugyanerre, – mármint a kizárólagos vagyoni hivatkozására – a 900.000 forinton túlmenően nem tudott elfogadható bizonyítékkal szolgálni. Az alperesi hozzátartozók tanúvallomása ugyanis nem alkalmas az általa felhozottak (5.000.000 forint) kétségmentes igazolására.

Ítéletéből kitűnően az elsőfokú bíróság a határozatát a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján, valamennyi peradat mérlegelésével hozta, melynek megváltoztatására az irányadó bírói gyakorlat értelmében (EBH2006. 1526.) a másodfokú bíróság részére akkor nyílik lehetőség, ha a mérlegelés okszerűtlen, irratellenes, logikai hibáktól terhes.

A bizonyítékok mérlegelésének és az ítélet indokolásának hiányosságait – amennyiben rendelkezésre állnak a tényállás pontosításához, kiegészítéséhez szükséges adatok – a másodfokú bíróság is pótolhatja.

Rögzíti az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróságnak a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti alapvetően helyes mérlegelésen nyugvó érdemi döntésével maradéktalanul egyetért, és nem ismétli meg az elsőfokú bíróságnak az I. rendű alperes 900.000 forintot meghaladó vagyoni hozzájárulás körében rendelkezésre álló tanúvallomásokat értékelő, helytálló érvelését.

Alapos azonban az a fellebbezési hivatkozás, miszerint az indokolási kötelezettségének az elsőfokú bíróság nem teljesítően tett eleget, melyet – a kiegészített tényállásra is figyelemmel – az alábbiak szerint pótol a másodfokú bíróság.

Kiemeli az ítéletábra, hogy más-más mérlegelés, és megítélés alá esik az 5.800.000 forint, valamint az 1.700.000 forint összegű foglaló kérdése. Az előbbi összegre, az 5.800.000 forintra az I. rendű alperes – a fenti indokok szerint – eltérő előadásokat tett, melynek kellő értékelése az elsőfokú ítéletben elmaradt. A peradatok alapján az indoklás annál inkább pótolandó volt, mert egyértelmű, hogy a felperes lakossági folyószámlájáról érkezett a ... Kft.-hez 2007. február 12-én a vételár részlet, mely a lefolytatott eljárás más adatait is mérlegelve részben sem minősülhet az I. rendű alperes saját vagyonának. Tehát az alperesi tényelőadás és ellenkérelem megváltoztatására figyelemmel, valamint elfogadva az értékesítő cég folyószámlájának adatait, mód és lehetőség volt a perben korábban tett I. rendű alperesi elismerés alapján a kereset túlnyomó részbeni teljesítésére.

Az 1.700.000 forintról pusztán az tudható, hogy a felek rendelkezésére állt 2007. február 1-jén a szerződéskötéskor, mely összeget a beruházó, eladó cég 2007. február 26-án „bevételezett” a számlájára.

Megállapítható, hogy a foglaló részben sem lehet az I. rendű alperes pénze, mivel, – ha elfogadható is lett volna a részéről az egyébként sikertelen kimenetelű 5.000.000 forintos különvagyoni hivatkozás, – akkor sem lenne magyarázható semmivel, hogy ilyen összegű készpénz birtokában, ugyanebben az időpontban miért folyamodott 4.300.000 forintos lakásvásárlási hitelkérelemmel az

Erste Bankhoz.

Tehát valamennyi peradat egybevetésével abból lehet kiindulni, hogy a foglaló összege csupán a felperes lakásának eladásából származhatott, más forrás ugyanis a felek esetében a perrel érintett napon nem merülhet fel. Az pedig deklarált együttélés hiányában (egyezségük szerint ekkor még nem is voltak élettársak) nem feltételezhető, hogy bármiféle közös megtakarítással rendelkeztek volna 2007. február 1-jén, melyről egyikük sem tett említést a perben.

Mindezek értelmében – a fenti indokolásbeli kiegészítésekkel – nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a perrel érintett ingatlan megvásárlásához a 7.500.000 forint összegű kizárólagos felperesi hozzájárulást igazoltnak találta.

Ugyanakkor a felek 900.000 forinthez jutottak hozzá az I. rendű alperes gyermekére tekintettel folyósított szociálpolitikai kedvezményből, és – nem vitásan – 8.600.000.000 forint lakásvásárlási hitelt igényeltek.

Ilyen peradatok mellett nem „véletlen” az sem, hogy a 17.000.000 forint vételárhoz még 7.500.000 forintra volt szükség, ami kizárólag a felperesi ingatlaneladásból származott.

Az I. rendű alperes fellebbezésben okkal hiányolt, az elsőfokú bíróság ítéletében le nem vezetett kalkuláció szerint az ítélet rendelkező részében foglalt – mindenben helyes – tulajdoni arányok az alábbiak szerint alakulnak:

2007. február 1-jén az ingatlan megvásárlásához felperesi kizárólagos vagyoni hozzájárulás volt 7.500.000 forint, míg a hitelből rá jutó érték fele 4.300.000 forint, mely mindösszesen: 11.800.000 forint.

Ugyanekkor az I. rendű alperes kizárólagos vagyoni hozzájárulásaként 900.000 forint vehető figyelembe és a hitel másik fele, azaz 4.300.000 forint, mindösszesen: 5.200.000 forint.

Felperes hozzájárulása $11.800.000/17.000.000=(0,6941)$ 69%-os, míg I. rendű alperesé $5.200.000/17.000.000=(0,3058)$ 31% mértékű, azaz a felperes 69/100-ad, míg az I. rendű alperes 31/100-ad részben szerezte meg a perbeli dunakeszi ingatlan tulajdonjogát.

Az eredeti kereseti kérelemhez képest tehát annyiban került megalapozottan elutasításra a további 3/100-ad részt kitevő felperesi kereseti igény, hogy a felperes a szociálpolitikai támogatás 900.000 forint összegét még közös vagyonnak vélte.

Kevéssé értelmezhető a jogorvoslati kérelemnek a 3. oldal 3. bekezdésében tett azon utalása, miszerint nem hangzott el a perben, hogy egyenlő arányú szerzésről nyilatkoztak volna a felek.

Ezzel szemben a felperes és az I. rendű alperes egyező, közös előadása volt a per során, hogy a 8.600.000 forint kölcsönt egyenlő arányban igényelték és biztosították az ügyletkötéshez, más szerzési arány vizsgálatára pedig – az ingatlan vásárláshoz történő további hozzájárulások igazolt kizárólagos vagyoni jellegére figyelemmel – nem volt szükség a perben.

A szám alatti lakás tulajdoni viszonyain túl további vitát képezte a perben a perben az adásvételhez az ... Banktól igényelt hitel-törlesztések elszámolása. Egyrészt az, hogy mely időpontig teljesítettek közösen a felek a pénzügyi felé, másrészt, hogy a felperes és az I. rendű alperes belső jogviszonyában miként számolható el – eltérő arányú közös jogszerzés kapcsán – a már teljes egészében visszafizetett lakásvásárlási kölcsön.

Alapos-e az I. rendű alperesnek a fentiek szerint megállapított kevesebb tulajdoni illetősége mértékéhez igazodó hitel-viseléssel kapcsolatos elszámolási igénye.

Az I. rendű alperes által kizárólagosan teljesített kölcsön-törlesztéssel kapcsolatban is rámutat a

másodfokú bíróság az eltérő I. rendű alperesi előadásokra, arra, hogy a 2014. november 5. napján tartott tárgyaláson (II/11. jkv. 2. oldal 4. bek.) arról nyilatkozott a jogi képviselője, hogy az I. rendű alperes a közös adósságból 3.240.183 forintot teljesített egyedül, míg ezt megelőzően a 2013. január 17. napján csatolt iratában (I/25. 1. oldal közepe) előadta, hogy a 2010 évre kifizetett 642.863 forint és a 2011-re általa teljesített 770.921 forint, – tehát mindösszesen az elsőfokú ítéletben is alaposnak talált – 1.413.784 forint elszámolását igényli. Az eljárás során benyújtott egyéb irataiban, valamint a tárgyalás berekesztése előtt 1.962.784 forint megosztását indítványozta hitel-elszámolás jogcímén.

Az ítélet tábla e helyütt csak utal a fentebb kifejtettek szerint a fél eltérő előadásainak a bizonyítási eljárás során történő értelmezési lehetőségeire, meg nem ismételve a tulajdonjogi keresetnél felhozottakat, azt, hogy a változó tényelődadások az I. rendű alperes hivatkozásait gyengítik. Kétségtelen, hogy a per során a felek egyezően nyilatkoztak arról, hogy 2010. januártól 2011 végéig az I. rendű alperes kizárólagosan tett eleget a lakásvásárlási hitellel kapcsolatos szerződéses kötelezettségnek. A felek eltérő előadása a 2009-es teljesítésekre merült fel, azzal, hogy nem vitás, hogy az átutalás mindvégig az I. rendű alperes folyószámlájáról történt. A felperes e körben arra hivatkozott, hogy elköltözéséig, tehát 2009 decemberéig közösen törlesztettek. A csatolt kimutatások alapján 2009 februárjától 2009 decemberéig terjedő időszakban mindösszesen 583.113 forint lakásvásárlási hitel visszafizetésére került sor. (II/11/A/4. irat)

Téves az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldal 4. bekezdésében foglalt azon megállapítása, hogy egyező előadást tettek volna a felek az 1.413.784 forint elszámolására. Ennek ellenére nem vétett számítási hibát, amikor ezzel az összeggel kalkulált.

Az I. rendű alperes a perben tett részletes személyes meghallatása alkalmával (I/16. jkv. 5. oldal 7. bek.) az alábbiakat adta elő: „2009. december végén eladtuk a ... gépkocsit és vásároltam a felperesnek egy ...-es gépkocsit. A felperes agresszív vált 2009 vége felé ... 2010 januárjában elköltözött.”

Mindezeket a per adatokat a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint értékelve megállapítható, hogy a felek 2009 decemberéig együtt gazdálkodtak, hiszen ennek hiányában miként lehetne értelmezni azt az I. rendű alperesi kijelentést, hogy gépkocsit vásárolt a társának. Az I. rendű alperesnek a perben e körben tett eltérő tényelődadásait, és fenti kijelentését egybevetve, okszerű következtetés vonható a felperesi elköltözésig folytatott közös gazdálkodás tényére, ami lehetetlenné teszi a 2009-ben kifizetett hitel-törlesztések felének a felperesre történő áthárítását.

Az I. rendű alperes e körben is elfogadható indok nélkül módosította a tényelődadásait, aminek a Pp. 163. § (2) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint az a következménye, hogy az elszámolásnál 1.413.784 forintot kell a bíróságnak figyelembe vennie, mint a felperes által kétségbe nem vont hitel-törlesztés elszámolási alapját.

Ami az eltérő tulajdoni arányok szerinti hitel-viselés kérdését illeti rögzíthető, hogy a felperes és az I. rendű alperes, valamint a már perben nem álló hitelező bank jogviszonyát nézve a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (későbbiekben: régi Ptk.) 337. §-a, az adósi egyetemlegesség szabályai alapján a felperesnek és az I. rendű alperesnek a bankkal szemben azonos mértékű fizetési kötelezettsége állt fenn. Tehát a jelzálogjogosult felé a kötelmi jog szabályai alapján azonos arányban voltak kötelesek helytállni.

Az elsőfokú bíróság erre nézve helyesen állapította meg ítélete 5. oldalának 7. bekezdésében, hogy a kölcsönnek a felek belső jogviszonyában történő egymás közötti elszámolásánál nincs jelentősége az ingatlanban szerzett eltérő tulajdoni arányoknak, mivel a szerződést közösen, azonos mértékű

felelősségvállalásuk mellett kötötték, és ez a kölcsön-kötelelem alapozta meg az I. rendű alperes megszerzését az ingatlanon – mellyel az ítéletábra ugyancsak egyetért.

Nem vitatható, hogy a felek ingatlanszerzési szándéka tulajdonközösség létrehozására irányult, mely adásvételhez mindkét fél közreműködésével, a bankkal, mint hitelezővel szemben fennálló azonos arányú felelősségvállalásuk eredményeként jött létre a jelzálog alapú lakásvásárlási kölcsönszerződés.

Az I. rendű alperes abban az esetben hivatkozhatna az általa kisebb arányban megszerzett illetőséghez igazodó hitel-elszámolásra, ha nem vett volna részt a hitel-kötelemben, akkor igényelhetné – bizonyos jogszabályi feltételek esetén – a tulajdonszerzés-arányos hitel-elszámolást. (Kúria Pfv. II. 20.528/2008/6.)

Ugyancsak a perbelitől eltérő eredménnyel járhatna a felek belső jogviszonyában az alperesi elszámolási igény, ha a közösen felvett kölcsön a felperes kizárólagos tulajdonát képező ingatlanát gyarapította volna, mely nyilvánvaló megtérítési igényt eredményezhetne az I. rendű alperes javára. Azonban a jelen perbeli hitel-konstrukció és az eltérő arányban megszerzett közös tulajdonú ingatlan esetében nincs mód az I. rendű alperesi kérelem teljesítésére, tehát nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felek által fizetett hitel felének az elszámolása mellett állapította meg a régi Ptk. 148. § (2) bekezdése értelmében a tulajdonközösség megszüntetésére fizetendő megváltási árat – melynek összegszerűségénél a hitel-elszámolásra is figyelemmel volt.

Az I. rendű alperes 1.413.784 forintot teljesített kizárólagosan a hitelező bank felé 2010 januárjától 2011 decemberéig, míg a végtörlesztéssel a felperes 10.203.000 forintos – az I. rendű alperes helyett is fizetett – kötelezettséget teljesített.

A felek közötti elszámolásnál a fenti bekezdés alapján a felperes az alperesnek 706.892 forintot, míg az I. rendű alperes a felperesnek 5.101.500 forintot köteles megtéríteni – mely összegek beszámításával végső soron az I. rendű alperesnek keletkezett 4.394.608 forintos fizetési kötelezettsége a felperes felé. $(10.203.000/2=5.101.500-706.89=4.394.608)$

A közös tulajdonnak a régi Ptk. 148. § (2) bekezdése szerinti megszüntetési módját véve alapul, a perbeli ingatlant ténylegesen is birtokban tartó I. rendű alperes jogosult – fellebbezéssel sem vitatottan – a magához váltásra, mellyel kapcsolatos teljesítési képességét ügyvédi letét útján igazolta.

A perbeli ingatlan beköltözhető forgalmi értékét a szakértő 16.450.000 forintban határozta meg, melynek 31%-a 5.099.500 forint, míg a 69%-a 11.350.500 forint. Ez utóbbi felperesi illetőség megváltási áráként számított 11.350.500 forinthez hozzá kell adni a fenti hitel-elszámolás kapcsán keletkezett kerekített 4.394.600 forintot, mely 15.745.100 forint. Azonban az I. rendű alperesnek – a fellebbezése folytán kalkulált fizetési kötelezettsége rá terhesebb nem lehet, – ezért helyes az elsőfokú bíróság által kalkulált 15.744.000 forint, melynek megfizetésére köteles a tulajdonközösség megszüntetése, és a hitel-elszámolás kapcsán az I. rendű alperes.

A többlethasználati díj körében annak tulajdonított jelentőséget a másodfokú bíróság, hogy nem vitatott peradat, hogy a felperes önként költözött el az utolsó közös lakásból, melynek esetleges további közös használatát zárcserével hiúsította meg az I. rendű alperes – a kiegészített tényállás értelmében.

Az I. rendű alperes által a fellebbezési eljárásban csatolt, a korábbi években kelt büntető határozatokra megjegyzést érdemel, hogy nem volt elzárva az I. rendű alperes attól, hogy azokat az elsőfokú eljárás során csatolja, ugyanis a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglalt tiltó rendelkezés kizárja a határozatoknak a másodfokú eljárás során történő figyelembevételét és e körben új tényállás megállapítását – ahogyan arra a fellebbezési tárgyaláson a felperesi képviselő is helyes

utalást tett.

A peradatok alapján és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések, így a régi Ptk. 140. és 141. §-ai, valamint a közös tulajdon használatáról rendelkező, a Legfelsőbb Bíróság PK 8. számú állásfoglalása értelmében a jelen tényállás mellett annak van jelentősége, hogy a tulajdonostársak a közös tulajdon tárgyának – így a perbeli ingatlannak – a használatáról a kötelmi jog diszpozitív szabályai alapján köthetnek megállapodást, mely történhet szóban, írásban, vagy a régi Ptk. 216. § (1) bekezdése szerinti ún. ráutaló magatartással.

A felek egyező előadása, hogy a felperes az ingatlanból 2010 januárjában elköltözött, ezáltal tulajdonostársa az I. rendű alperes részére lényegében ráutaló magatartással kizárólagos használatot biztosított. Ezt az ellenérték nélküli teljeskörű használatot kívánta megszüntetni a felperes a jogi képviselője által postázott, és a közös lakás kulcsainak átadására felszólítást tartalmazó levéllel, melyre az I. rendű alperes megtagadó válasza érkezett.

Az elsőfokú bíróság e körben mindenben helyes tájékoztatást nyújtott a Pp. 3 § (3) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdésére utalással, amikor az I/28. számú jegyzőkönyvbe foglaltan, a 2013. május 10. napján megtartott tárgyaláson tájékoztatta a feleket arról, hogy a felperest terheli annak kétségmentes igazolása, hogy 2009 decemberétől mennyi a perrel érintett lakás használati díja, továbbá annak bizonyítása is, hogy annak használatától az I. rendű alperes jogellenesen elzárta. Ezen igazolási kötelezettségnek a felperes részben tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság 2012 januárjától 2015. október 31. napjáig bezárólag rendelkezett a használati díj megállapításáról, melynek összegszerűségét a 46 hónapra átlagosan számolva 57.086 forintban határozta meg. Az igazságügyi szakértő a használati díjat a gépkocsitárolóra is vonatkoztatva 2013-ban 82.714 forintban határozta meg, mely összeg 69%-a 57.072 forint, tehát a megállapított díj nem eltúlzott. (35. számú szakértői vélemény 12. oldal)

Vitatta a jogorvoslati kérelmet benyújtó fél az elsőfokú bíróság által meghatározott perköltségviselési rendelkezéseket is.

Az elsőfokú bíróság szem előtt tartotta az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 40. § (1) bekezdését, miszerint ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő igényt, vagy több jogviszonyból eredő igényeket érvényesít, úgy az eljárás tárgyaként valamennyi kérelmével kapcsolatos együttes pertárgyértéket figyelembe kell venni. Azonban a perköltség számításánál nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes nem pusztán közös tulajdon megszüntetése iránti, hanem tulajdonjog megállapítása iránti kereseti kérelmet is érvényesített.

A Pp. 253. § (3) bekezdésének utolsó fordulata szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről.

Az elsőfokú perköltség – a jogorvoslati kérelem tükrében – az alábbiak szerint kalkulálható:

A felek egyezsége alapján az ingóságok összes értékének, az 1.110.000 forint -nak a fele a pertárgy értékének az alapja, mely 555.000 forint $\times 0,6 = 33.300$ forint, melynek az Itv. 58. § (3) bekezdése alapján az egyezségkötésre figyelemmel az 50%-a, 16.650 forint számolható el, amelyet meg kell osztani a felek között.

A felperesnek – az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéshez képest – a tulajdonjog megállapítása iránti perrészben 22/100-ad résznyi többlet-igénye merült fel, mellyel kapcsoltban túlnyomó részben, 19/100-ad arányban pernyertes lett.

A 22/100-ad részhez igazodó, az Itv. 42. § (1) bekezdésének a) pontja alapján 6%-ban meghatározott kereseti illeték alapja (16.450.000 forint 22/100-ad része) 3.619.000 forint figyelembevételével 217.140 forint, mellyel kapcsolatban 86%-os felperesi pernyertesség kalkulálható, mely 186.740 forint, és amelyet az I. rendű alperes köteles megfizetni, míg a fennmaradó 30.400 forint kereseti illetéket a felperes viseli.

A közös tulajdon megszüntetése kapcsán a felperes kereseti kérelme 12.960.000 forint, míg az általa megfizetni kért többlethasználati díjnak a Pp. 24. § (2) bekezdésének a.) pontja alapján kalkulált egy éves díja 72.000 forint x 12 = 864.000 forint. A közös tulajdon megfizetése kapcsán a kereseti illeték 777.600 forint, melynek a fele 388.800 forint.

A többlethasználat körében a felperesi pernyertesség $57.086 \times 12 = 685.032$ forint, mely 79%-os pernyertességet jelent, míg a közös tulajdon megszüntetése körében a 2/2008. (V. 19.) PK vélemény VIII. résznek g) pontja szerint a felek a költségeiket maguk viselik, míg e körben a készkiadások megosztása indokolt. $(864.000 \times 6\% = 51.840)$, melynek a 79%-a 40.953 forint, míg a 10.887 a fennmaradó illeték, ami a felperest terheli.)

Felek a közös passzív vagyon elszámolását is kérték, melynek kapcsán a 10.203.000 forint és az 1.413.784 forint elszámolása is megtörtént, így az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen és az I. rendű alperes által benyújtott ellenkérelmen.

Mindezek értelmében a kereseti illeték viselése az alábbiak szerint indokolt:

egyezség:	felperes: 16.500	I. rendű alperes: 16.500
tulajdonjog megállapítása:	felperes: 30.400	I. rendű alperes: 186.740
többlethasználati díj:	felperes: 10.887	I. rendű alperes: 40.953
közös tulajdon megszüntetése	felperes: 388.800	I. rendű alperes: 388.800
mindösszesen:	446.587	632.993 forint

A felperes azonban nem nyújtott be fellebbezést, ezért az általa teljesítendő kereseti illeték mértéke is változatlan, azaz 492.687. forint, melynek eredményeként az I. rendű alperes kereseti illeték-fizetési kötelezettsége 586.893, kerekítve 586.900 forintra módosul.

A szakértői díjak viselését illetően az elsőfokú bíróság érdemi döntése mindenben megfelel a fenti PK vélemény, valamint a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek. Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy a fellebbezés 4. oldal 6. bekezdésében sérelmezett 123.726 forint a többlethasználati díj körében végzett szakértői vélemény díja, tehát szakértői költség, melynek nincs köze a kereseti illeték-számításhoz.

Ezen indokok alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét – indokainak kiegészítésével – a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta, míg a perköltségek körében kisebb részben megváltoztatta.

Az I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az Itv. 46. § (1) bekezdésében foglaltak szerint felmerülő, és az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 859.800 forintra kerekített fellebbezési illetéket.

A mindösszesen 10.747.219 forint fellebbezési pertárgy értéket az ítéletábra az alábbiak szerint vette figyelembe: a tulajdonjog megállapítása iránti perrészben vitatott érték: az ingatlan 19/100-ad része,

mely 3.125.000 forint, a közös tulajdon megszüntetése körében az elsőfokú rendelkezés 15.744.000 forint volt, melyből levonásba kell helyezni a fellebbezésben foglalt 8.805.781 forintot: a különbség 6.938.219 forint. A többlethasználati díj egy évi összege $57.000 \times 12 = 684.000$ forint.

A Pp. 239. §. alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdésének értelmében köteles megfizetni a pervesztes I. rendű alperes a felperesnek járó ügyvédi munkadíj formájában felmerült Áfá-val növelt ügyvédi munkadíjat, mint másodfokú perköltséget (261.208 forint + 27% áfa) mindösszesen 331.734 forintot. Ennek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésének keretei között határozta meg.

Budapest, 2017. március 2. napján

. Lukács Zsuzsanna s. k.

a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s. k.

előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.

bíró